

Ἡλίδες πλοῦν εὐταρῆς
 κ' ἄσπραρες κ' ἐβρόντορες,
 κ' ἤλιδα Σάραρα τῆς Γραφῆς
 καὶ Ρομηφῆς γερότμοιας,
 γὰρ τὰ ἴδου τὴν Σάραρα πάλι
 πρὸ τρανή καὶ πρὸ μεγάλη.

Κί' ἔλαμπαν τὸν κοκκίλων τὸν τὰ θέλγητρα κάφ' ἴτα,
 ποῦ νόμιζες πῶς ἤθθανε νὰ παίξουν τὴν «Τραβιάτα»,
 καὶ οὐ κομμοῦνς Ἀειθεῖς ἐκάρωσαν τὸ κῆδῖ,
 κ' ἔβλεπαν πότε τὸν Αἰγυλιόν, καὶ πότε τὸν Πετοῦλη.

Νῆα μᾶς ἤλδες μὰ φορὰ, τώρα μᾶς ἤλδε γραλά
 μὲ τὸ φτεροῦν μπόλινο καὶ τὴν οὐρὰ μαυροῖα.
 ἴπῃες καὶ σὴν Ἀηρόκοιλ', σὺν δόξασι μὲν κάστρα,
 πρῶτο τῆς ἔγχνης ἄστρο,
 καὶ πρὸ τοῦ Παροδενῶνος μᾶς σπασίσει τὸν ρεῖνον
 βεβαίως θ' ἀπεσπασίσει τὸ χροῖμα τοῦρανοῦ.

Βεβαίως θ' ἀπεσπασίσει τὸ φέγγος τὸν ἥλιον,
 κ' ἔκεινο τὸ πανύμφηρον, τὸ πάλαι μεγαλειόν.
 Ἄλλ' ὅμως καὶ τὸ σύγχρονον δὲν τὸ θανάσιζες, Σάραρα,
 ποῦ δίγει γὰρ χαρῆς σου τὴν εἰκοσιπεντάρα;

Βεβαίως αἱ κατέλιξες τῆς δόξασος ὁ κρόκος,
 βεβαίως θ' ἀνοῖξες καὶ σὺ μὰ πειθαμὴ τὸ στόμα,
 μὴ κῆμα ποῦ δὲν φῶσῃς κανεῖς τραλλιοσορόκος
 τὰ φῶς κ' ὄλλῃον ἱερὸν τὸν Ἀθηναίων χροῖμα.

Ἡλίδες καὶ τὸν παρῶδες μᾶς ἐπήρες, δαιμονία,
 ποτῆμα νὰ τὸν δόξασι γὰρ τὴν Μακεδονία,
 καὶ τώρα στέλλεις ἀσπασίον πρὸς τὰς Ἰουδοπάνους,
 κ' οἱ Μακεδόνες γάσονται δε χαρτεροῦν ἄνθρωπος.

Ὁρεβουῶρα, Ὁρεβουῶρα, καὶ πάντοι' εὐδαιμόνη,
 κ' ἔμεις πὸς Γάλλους πὸς Ρομηφῶς ποτὲ σου μὴ ἱσχυόμενη.
 Σὲ ραῖνε μὲ τὴν δόξαν τῆς ἑτῆς Σαίλιας ἔδρα,
 καὶ γρήγορα νὰ ἐναλιθῆς, Αἰγυλιόν, Τραβιάτα, Φαίδρα.

Σεβῶ κ' ἐγὼ περιόηξες πρὸ τοῦ χροῦσῦ σου θρόνον,
 ποῦ στέκεται ἠγῆλ ἠγῆλ,
 καὶ χαρτεροῦματα πολλὰ
 ἴσῃν Γάλλον τὸν φιλέλληνα, τὸν Πρῆσαναῖ τοῦ «Χρόνον».

Ἄσσε κ' ἐκ μέρους μου φίλὰ σ' ἀδῖν τὸν Πρῆσαναῖ,
 καὶ χαῖρε, Μοδοῦα Γαλλική,
 ποῦ σ' ἐξομνοῦν ἐδὼ κ' ἐκεῖ
 καὶ τώρα ποῦ κατήγηρες ἐντεροῦν πασῶν.

**Ὁ Φασουῶλης ὁ γενεῆς
 εἰς τὸν Συγγροῦ τῆς φυλακῆς**

ἴπῃες λοιπὸν κ' ὁ Φασουῶλης
 τῆς Ρομηφῶς τῆς τραλλῆς
 μᾶς σὺν Συγγροῦ τῆς φυλακῆς γὰρ τὸν Γυρομηλιῶν,
 κ' ἐκεῖ τοῦ ἔβγαλε φαγὰ καὶ μετῶρα Κλωνοῦλη,
 καὶ κάσιε κολλεῖται νὰ φῶς, καὶ κάσιε νὰ μετόσῃς,
 καὶ κάσιε ἄλλῃ φυλακῆ γὰρ τὴν ἀνεῖδητος.

Κί' ὁ Φασουῶλης δὲν ἔστανε νὰ τρέψῃ καὶ νὰ πῆνῃ,
 κ' ὁ Συναγῶτης ἦν ἐκεῖ,
 ποῦ τὸν Συγγροῦ τῆς φυλακῆς
 μὲ γῆρας διενόησε.

Φυλακῆ χαρτερομένη... γάτιε γάτιε σινὰρ...
 μόνον ἐκας Συναγῶτης ἔδεικε νὰ τὴν κρυβῶσῃ.

Ἀδελφε Γαβριηλίδη, τέτοιο σπῆτι ποῦ τὸ βρῆκες,
κί' ἔδω μέσα δίχως ποῦμι πὼς ἀπαφέρες και μηήκες.

Κάτος, Βλάση μὸν ἀμί, κί' ἄνοι κάτω μη γυρῆς,
βλένω πὼς ἔδω ζωη χαρισμένη περῆς.
Τέτοια τύχη τὴν ἤγλω... μὴ νὰ φάμε, μὴ νὰ ποῦμε,
κί' εἶα κάτω νὰ τὰ ποῦμε.

Τὸν πατριώτη μοῦθεις νὰ κόρης, βλακο-βλάση,
μὲς ὅτων Ρωμηῶν τὴν πλάσι,
κί' ἐπιθυμῆς τὰ νόμιμα σὲ τούτους νὰ μαθαίνης...
λάβε λοιπὸν τὰς ἀμοιβὰς,
καλὰ και σὺ νὰ τὰ τραβῆς,
καλὰ νὰ τὰ παθαίνης.

Τι σοῦλθε τὸ Ρωμαῖο και σὺ νὰ διορθώης;
δὲν ἔχεις ὄραμι γνώσεως ἢ κί' ἔχης τῶσας γνώσεις.
Μέσα ὁ τοῦ δόξμου τριγυρνῶ
μὲ τόσα σγέδια ὅτων τοῦ,
κί' ἀπὸ τ' Ἀνάτορα περῶ
και βλέπω τὸν Καρραμπουρνῶ
μὲ σκούφιας και μὲ πατερά
νὰ στέχη μόνος του φρουρά.

Ἄγνωστοι φίλοι και γνωστοί
μοῦ λέγε: ποῖος ὁ φρουρῶν;
κί' ἐγὼ τοῦς λέω Γαλλίσι:
λέ νιαμὰν γιὰ τὸ κουρῶν.

Τέτοιο ὄλο σὰν και σένα δὲν ἐπιθυμῶ νὰ παιζῶ,
σὺ νὰ βλέπης ἀπὸ μέσα κί' ἄλλοι νὰ γελῶν ἀτέξω.
Δὲν σοῦ λέω, κί' ἔδω πέρα ἵης ὄραια, πατριώτη,
και πρὸ πάντων θιαν ἔχης συντροφιὰ τὸν Σινασάνη,
δμως προτιμῶ βεβαίως ἔξω νὰ τὸν συνατησῶ
και μαζί του νὰ γλεντήσω.

Ἀδελφε Γαβριηλίδη,
σφιξε μὴ τὸ Κλαραθίδη,
κί' ἄφους τὸν κάθε μοποῦρ θέματ' ἀρρητα νὰ γράφῃ,
σὺ μὴ λῆς τὰ σῆκα σῆκα, σὺ μὴ λῆς τὴν σκάφη σκάφη.

Ἔχε φερῶνται, καῦμένε, και ὅτὰ λόγια σου φειδῶ,
και σὰν ἔβγῃς ἀπ' ἔδω
πάρε γιὰ γι' αὐτὸ τὰ κράτος κάθε σοβαρῆ κουβέντα,

κί' ὁμιλοῦτε θαρραλῶς
πρὸ παντός Εἰσαγγελέως
πὼς ὑπῆρξες ἔως τώρα βλακο-βλάση μὲ πατένα.

Εἶπε τοιαῦτα προπετιὸς ὁ ἔξιλος ἡμῶνης,
ποῦ γὰ τὸ φρέσκο φρέιτε,
και τὸν ἐπῆγε σπῆτι
μὲ καροτάδα δωρεὰν ὁ Σπῆρος ὁ Τσαγγῆνης.

**Καὶ καμπόδαῖς ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Τὶ θιγαλεπὸ ζηνάρι
και ὁ ἀρετὴ και χάρι.

Ὁ προσφιλῆς Πετριδῆς, ὁ Γιάννης δηλαδῆ,
λεβέντης σπαθοφόρος και τῆς καρθῆς παιδί,
τὴν περικαλλῆς τῆν ἡεραβωνιάθη Σῆνην,
τὴν τοῦ Παπαδοποῦλου, τὴν κεχαριτωμένην,
κί' ὁ Φασουλῆς εὐχῆθη μὲ ἀπὸ τὴν καρθῆ του
τοῦς ἀρραβωνιασμένους σὰν νῆτανε παιδιὰ του.

Νέον Ἡμερολόγιον τοῦ Σκόκου τοῦ Κωστή,
τάκουσατε, τὸ μῦθατε, τὸ πῆσαι χαμπάρι;
ἔφρετος εἶναι, βρε παιδιὰ, ποῦ κόσμος θὰ πιαστῆ
και πόλεμος θὰ γίνεται ποῖος νὰ τὸ πρωτοπῆρη.
Τὶ σοβαροῦτε ἐναντὶ και προσωπί γελῶσα,
ἐκεῖ και γὰ τὰ μούτρα μας ὁ Μπάμπης γράφει τόσα,
κί' ἔφρετος ὅπως κί' ἄλλοτε πιστεύετε ὁ ἐμῆς
πὼς ἀπ' αὐτὸ καλλίτερος δὲν εἶναι μπουναμῆς.

Φραγκῖκος Καυελλόπουλος, ἐμποροφράτης πρώτης,
τὶ κόψιμο, τὶ ῥάφιμο, τὶ χάρις, τὶ κομψότης.
Εἰς τοῦ Σιαδίου τὴν ὁδὸν τὸ μαγαζὶ του κείται,
και ὅτὸ γνωστὸν Ἀρσῶνιον ἀμῆσος θὰ τὸ βρῆτε.
Κόψε με, Καυελλόπουλε, και ῥάψε με, Φραγκῖκο...
φτήγη μεγάλη και γι' αὐτοῦς, ποῦ παίζου Καραῖκο,
και ποῖος τὴν τέχνη τὴν φτηνῆ δὲν θέλει νὰ γνωρίσῃ;
αὐτοῦς ὁ Καυελλόπουλος κάνει γὰ τὸ Παρίσι,
μπαίνει καμπόνης, ἀδελφε, και βγαίνει κυπαρίσι.

Τὸ φύλλον τοῦ Ρωμηοῦ μας ἀς τὸ γνωρίζουν διοι
πὼς εἶσιναι παρῶδες πολιεῖται μὲς ὅτῃν Πόλι.

Τὸ Γραφεῖον τοῦ «Ρωμηοῦ» μας, παρὰλίπα πατριῶτον,
ἀριθμὸς τριάντα τρία και ὅτων ὁρῶμο τοῦ Ἀδιδίου.

ΛΑΧΕΙΟΝ ΕΘΝ. ΣΤΟΛΟΥ

Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος. — Ἰονικὴ Τρά-
πεζα Limited. — Τράπεζα Ἀθηνῶν. — Τράπεζα
Βιομηχανικῆς Πίστωσης τῆς Ἑλλάδος.

Ἀπὸ τῆς 1ης Νοεμβρίου 1904 ἀρχεῖται ἐν ταῖς θυ-
ραῖς τῶν τε ἐν Ἀθήναις καταστημάτων και τῶν ὑπο-
καταστημάτων τῶν ἀνωτέρω Τραπεζῶν, ἐφοδιαζόμε-
των ἐπὶ τῶν δημοσίων ταμείων, ἢ πώλησις τῶν γραμ-
ματίων τοῦ ὑπὲρ τοῦ

ΕΘΝ. ΣΤΟΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΟΥ 1905
ΤΙΜΑΙ ΓΡΑΜΜΑΤΙΩΝ
Ἀπὸ γραμμάτια 1 μέχρις 20 Δρ. 3 ἕκαστον
> > 21 > 100 > 2,88 >
> > ἔνω τῶν 100 > 2,80 >

ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ ΤΕΣΣΑΡΕΣ

Γ' 2) 15 Ἰανουαρίου, 3) 16 Ἀπριλίου, 3) 16 Ἰ-
ουλίου και 2) 15 Ὀκτωβρίου 1905.]

ΛΑΧΝΟΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ ΚΛΗΡΩΣΙΝ

ΚΕΡΑΗ		ΔΡΑΧΜΑΙ
1	ἔξ	100,000
1	»	25,000
1	ἔκ	10,000
3	» 5,000	15,000
5	» 1,000	5,000
411	ἔξ 100	41,100
578	ἔκ 60	28,900
1000	κλήροι δραχμαί	225,000

Ἐκ τῶν γραφείων τῶν ἀνωτέρω Τραπεζῶν